

Drie dochters

De complete *Concannon*-trilogie

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De villa

- Droomwereld*
- Het eind van de rivier*
- Nachtmuziek*
- De schuilplaats*
- Thuishaven*
- Begraaf het verleden*
- Geboorterecht*

Het noorderlicht

- De gloed van vuur*
- Een nieuw begin*
- Het heetst van de dag*
- Eerbetoon*
- Vastberaden*
- De zoektocht*
- Vuurdoop*
- De ooggetuige*
- Het strandhuis*
- De schilder*
- Geliefde illusie*
- Terug naar huis*
- De obsessie*
- Publiek geheim*
- Bij zonsondergang*
- Weet je nog?*
- Kijk niet terug*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

- Vermoord naakt*
- Vermoorde reputaties*
- Vermoorde schoonheid*
- Vermoord in extase*
- Plechtig vermoord*
- Vermoord uit wraak*
- Vermoorde liefde*
- Vermoorde harten*
- Explosief vermoord*
- Vermoorde getuige*
- Rechtvaardig vermoord*
- Verraad*

E-booknovelles:

- Bij nacht vermoord*
- Vermoorde vaders*
- Vermoord fantoom*
- Bloedig vermoord*
- Ritueel vermoord*
- Vermoord en vermist*

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

Nora Roberts

Drie dochters

De complete *Concannon*-trilogie

Geboren in vuur
Geboren in ijs
Geboren in schande

De drie in deze trilogie opgenomen boeken verschenen eerder als *De zusjes Concannon*-trilogie, onder de titels *Geboren in vuur*, *Geboren in ijs*, *Geboren in schande*.

ISBN 978-90-225-8307-4

ISBN 978-94-023-1076-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Born in Fire*, *Born in Ice*, *Born in Shame*

Vertaling: Els Papelard en Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1994, 1995 en 1996 Nora Roberts

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Geboren in vuur

*Voor Amy Berkower,
omdat zij al tien jaar lang
mijn zaken behartigt*

Ik ga nooit trouwen, ik word geen mans echtgenoot.
Ik zal een vrije vrouw zijn tot aan mijn dood.

– NEGENTIENDE-EEUWSE IERSE BALLADE

Hij zat natuurlijk in de pub. Waar zou een verstandig man zich anders warmen op een koude winderige middag? Beslist niet thuis bij zijn eigen haard.

En Tom Concannon was een verstandig man, dacht Maggie. Dus zat hij niet thuis.

Haar vader zat vast en zeker in de pub te praten en te lachen met vrienden. Hij was een man die graag lachte en hilde, en die droomde van niet te verwezenlijken idealen. Sommige mensen noemden hem een dwaas. Maar Maggie deed dat nooit.

Toen ze haar rammelende vrachtwagen om de laatste bocht heen stuurde en het dorp Kilmihil binnenreed, zag ze geen mens op straat. Geen wonder, want het was ruim na lunchtijd, en door de ijzige wind vanaf de Atlantische Oceaan geen dag voor een wandeling. De westkust van Ierland rilde van de kou en droomde van het voorjaar.

Ze zag haar vaders gehavende Fiat staan tussen een paar andere auto's die ze herkende. Tim O'Malley had het vandaag druk. Ze parkeerde zo dicht mogelijk bij de pub, die halverwege de straat in een rij winkels stond.

Toen ze tegen de straffe wind in de straat door liep, dook ze in een in haar met schapenvacht gevoerde jasje en trok ze haar zwarte wollen muts verder naar beneden over haar hoofd. Haar wangen werden rood van de kou. In de koude lucht rook ze de onaangename dreiging van vocht. Voor de avond was ingevallen, zou het ijzelen, dacht de boerendochter.

Voor zover ze zich kon herinneren, was het in County Clare in januari nog nooit zo koud geweest als nu en had er nog nooit zo

lang zo'n ijzige wind gestaan. Het tuintje voor de winkel waar ze haastig langsliep, had er vreselijk onder geleden. De weinige planten die er nog over waren, waren zwart van de wind en de vorst en lagen zielig op de drassige grond.

Ze had met ze te doen, maar door haar goede nieuws was ze in zo'n zonnig humeur dat het haar verbaasde dat de planten zich niet oprichtten en bloeiden alsof het lente was.

Zodra ze de deur van O'Malley's had opengeduwde, sloeg de warmte haar tegemoet. Ze rook het turfvuur in de haard, die vrolijk rood gloeide, en de stoofpot die O'Malleys vrouw, Deirdre, had opgediend voor de lunch. In de lucht hing de geur van tabak en bier, en nog vaag die van friet.

Als eerste zag ze Murphy aan een tafeltje zitten, zijn in laarzen gestoken benen uitgestrekt. Hij zong een liedje, zichzelf begeleidend op een Ierse trekharmonica die net zo melodieus klonk als zijn stem. De andere klanten zaten te luisteren, wegdromend boven hun lager en porter. Zoals het beste van Ierland was het liedje droevig, melancholiek en mooi als de tranen van een minnaar. Het heette Maggie en ging over oud worden.

Toen Murphy haar zag, schudde hij glimlachend zijn slordige zwarte haar van zijn voorhoofd. Achter de bar stond Tim O'Malley, een dikke man wiens schort strak om zijn buik spande. Als hij lachte, verdwenen zijn ogen in de huidplooiën van zijn brede gerimpelde gezicht.

Hij stond glazen op te wrijven. Toen hij Maggie zag, ging hij rustig door met zijn werk, want hij wist dat ze beleefd zou wachten met bestellen tot het lied uit was.

Ze zag David Ryan een van de Amerikaanse sigaretten paffen die zijn broer in Boston hem elke maand stuurde. En Mrs. Logan, een knappe vrouw, zat iets te breien van roze wol terwijl ze met haar voet meetikte op de maat. Verder zag ze Johnny Conroy, een tandeloze oude man, die met zijn knokige hand om de al even kromme hand van zijn vrouw glimlachend naar Murphy's liedje

zat te luisteren. Hoewel ze al vijftig jaar getrouwd waren, zaten ze naast elkaar als een pasgetrouwd stelletje.

De tv boven de bar stond aan, maar het geluid was uitgezet. Er werd een Engelse soap vertoond waarin modieus geklede mensen met glanzend haar zaten te praten rond een massieve tafel waarop elegant kristal en kaarsen in zilveren kandelaars stonden.

Het glamourverhaal was veel verder dan een land verwijderd van de kleine pub met de gekraste bar en de muren die donker waren van de rook.

Maggies minachting voor die opgepoetste mensen die daar in hun chique kamer zaten te kibbelen, was een reflex. Net zoals de steek van jaloezie.

Als zij zo rijk was, wat ze natuurlijk helemaal niet wilde zijn, wist ze wel wat ze met haar geld zou doen.

Toen zag ze hem zitten, in zijn eentje in een hoek van de pub. Niet afgezonderd, dat beslist niet. Hij maakte net zozeer deel uit van het vertrek als de stoel waarop hij zat. Zijn ene arm had hij om de rugleuning van de stoel geslagen, en in zijn andere hand hield hij een beker waarin naar ze wist sterke thee met een scheut Ierse whisky zat.

Al was hij onvoorspelbaar, vol verrassingen, Maggie kende hem maar al te goed. Van alle mannen die ze kende, hield ze van geen enkele zoveel als van Tom Concannon.

Ze liep naar hem toe, ging zonder iets te zeggen zitten en legde haar hoofd op zijn schouder.

Haar liefde voor hem welde op als een vuur dat haar lichaam verwarmde maar nooit verbrandde. Hij haalde zijn arm van de rugleuning en trok haar dicht tegen zich aan. Zijn lippen streken over haar slaap.

Toen het liedje uit was, pakte ze zijn hand en gaf hem een zoen. 'Ik wist wel dat je hier was.'

'Hoe wist je dat ik aan je dacht, schatje?'

'Waarschijnlijk omdat ik aan jou dacht.' Ze leunde achterover

en keek hem glimlachend aan. Hij was klein van stuk maar stevig gebouwd. Als een dwergstier, zei hij vaak, om zichzelf schaterend. Aan weerszijden van zijn ogen had hij rimpeltjes, die dieper werden en uitwaaierden als hij lachte. In Maggies ogen maakten die hem des te knapper. Zijn haar was vroeger prachtig rood en vol geweest. Mettertijd was het dunner geworden, en nu liepen er grijze strepen door, als rook door het vuur. Voor Maggie was hij de geweldigste man van de wereld.

Hij was haar vader.

‘Paps, ik heb nieuws.’

‘Dat zie ik aan je gezicht.’

Knipogend trok hij haar muts af, zodat haar verwarde rode haar tot op haar schouders viel. Hij keek altijd met plezier naar die vlammend rode krullen en herinnerde zich nog de eerste keer dat hij haar in zijn armen had gehouden. Haar gezichtje was verwrongen geweest van boosheid, en ze had wild met haar gebalde handjes gezwaaid. Haar haar had geglansd als een pas geslagen munt.

Hij had het niet erg gevonden dat hij geen zoon had gekregen, had met ontzag naar zijn dochter gekeken.

‘Breng mijn dochter iets te drinken, Tim.’

‘Thee!’ riep ze naar Tim. ‘Het is stervenskoud.’ Nu ze hier was, wachtte ze nog even met het nieuws te vertellen, wilde ze nog even genieten van de voorpret. ‘Zit je daarom hier te zingen en te drinken, Murphy? Wie houdt je koeien warm?’

‘Die houden elkaar warm,’ riep Murphy terug. ‘En als dit weer aanhoudt, heb ik van het voorjaar meer kalveren dan ik aankan. Op een lange winteravond doet vee hetzelfde als de rest van de wereld.’

‘O ja? Zitten ze dan met een goed boek bij de haard?’ vroeg Maggie, waarop alle klanten het uitschaterden. Iedereen wist dat Murphy een boekenwurm was, maar hij vond het niet zo heel erg dat ze hem ermee plaagden.

‘Ik heb ze liefde voor literatuur proberen bij te brengen, maar die koeien kijken liever tv.’ Hij tikte tegen zijn lege glas. ‘En ik ben hier voor de rust. Die oven van jou staat dag en nacht te loeien. Waarom ben je trouwens niet thuis met je glas aan het spelen?’

‘Paps.’ Toen Murphy naar de bar liep, pakte Maggie haar vaders hand weer. ‘Jij bent de eerste aan wie ik het vertel. Ik heb vanochtend een paar van mijn objecten naar McGuinness’ winkel in Ennis gebracht.’

‘O ja?’ Hij haalde zijn pijp tevoorschijn, klopte hem uit. ‘Waarom heb je dat niet gezegd? Dan was ik meegegaan.’

‘Ik wilde het alleen doen.’

‘Wat ben je toch eenzelve,’ zei hij met een vinger over haar neus strijkend.

‘Paps, hij heeft ze gekocht.’ Haar ogen, die net zo groen waren als die van haar vader, sprankelden. ‘Hij heeft er vier gekocht, en dat was alles wat ik bij me had. Hij heeft me er ter plekke voor betaald.’

‘Maggie, je meent het!’ Hij sprong op, trok haar overeind en zwierde haar in de rondte. ‘Dames en heren, luister! Mijn dochter, mijn bloedeigen Margaret Mary, heeft haar glas verkocht in Ennis.’

Iedereen begon spontaan te applaudiseren, en ze werd bestookt met vragen.

‘Bij McGuinness,’ vertelde ze. ‘Vier stuks, en hij wil er meer zien. Twee vazen, een kom en een... Je zou het een presse-papier kunnen noemen.’ Ze lachte toen Tim voor haar en haar vader een glas whisky op de bar zette.

‘Vooruit dan maar.’ Ze pakte haar glas en proostte. ‘Op Tom Concannon, die in me geloofde.’

‘O nee, Maggie.’ Met tranen in zijn ogen schudde haar vader zijn hoofd. ‘Op jou. Alleen op jou.’ Hij tikte zijn glas tegen het hare en sloeg zijn whisky in één keer achterover. ‘Warm die trekzak op, Murphy. Ik wil met mijn dochter dansen.’

Toen Murphy aan zijn verzoek voldeed en een *jig* inzette, leidde Tom zijn dochter onder gejuich en handgeklap over de vloer. Haar gezicht nog rood van het koken, kwam Deirdre de keuken uit. Nadat ze haar handen had afgeveegd aan haar schort, trok ze haar man mee om ook te dansen. De *jig* werd gevolgd door een *reel*, de *reel* door een horlepiep. Maggie wervelde van de ene danspartner naar de andere tot haar benen pijn deden.

Aangetrokken door de muziek of het vooruitzicht van gezelschap kwamen er nog meer klanten binnen, zodat het nieuws al gauw werd verspreid. Tegen de avond zou iedereen in een straal van twintig kilometer het hebben gehoord.

Het was het soort roem waarop ze had gehoopt. Het was haar geheim dat ze meer wilde.

‘Ik kan niet meer.’ Ze zakte neer op haar stoel en nam een slok van haar koude thee. ‘Mijn hart barst bijna.’

‘Dat van mij ook. Van trots op jou.’ Toms glimlach bleef stralend, maar zijn ogen werden een beetje doffer. ‘We moeten het je moeder vertellen, Maggie. En je zus.’

‘Vanavond vertel ik het Brianna.’ Haar stemming sloeg ook om toen hij het over haar moeder had.

‘Oké.’ Hij streek met een hand over haar wang. ‘Het is jouw dag, Maggie Mae. Die mag niet verpest worden.’

‘Nee, het is jouw dag. Zonder jou zou ik nooit de eerste glasbel hebben geblazen.’

‘Dan genieten we er samen van, even alleen wij tweetjes.’ Een moment had hij het benauwd, was hij duizelig en had hij het heet. Voor het overging, voelde hij achter zijn ogen iets tikken. Lucht, dacht hij. Hij had frisse lucht nodig. ‘Ik heb zin om een eindje te rijden. Ik wil de zee ruiken, Maggie. Ga je mee?’

‘Natuurlijk.’ Ze stond onmiddellijk op. ‘Maar het is ijskoud buiten en er staat een scherpe wind. Weet je zeker dat je in dit weer naar de kliffen wilt?’

‘Ja.’ Hij pakte zijn jas, sloeg zijn das om en draaide zich om

naar de klanten. De donkere rokerige kleuren leken te draaien voor zijn ogen. Ik ben een beetje dronken, dacht hij. Maar het was er een dag voor. ‘We geven een feestje om het succes van mijn dochter te vieren. Morgenavond. Met lekker eten, lekkere drank en goede muziek. Jullie zijn allemaal uitgenodigd.’

Maggie wachtte tot ze buiten in de kou waren. ‘Een feestje? Paps, je weet dat ze dat niet goedvindt.’

‘Ik ben nog steeds de baas in mijn eigen huis.’ Hij stak zijn kin, die sprekend op die van zijn dochter leek, naar voren. ‘We geven een feest, Maggie. Ik regel het wel met je moeder. Rij jij?’

‘Oké.’ Als Tom Concannon eenmaal een besluit had genomen, viel er niet aan te tornen. Daar was ze hem dankbaar voor, want anders had ze nooit in Venetië in de leer kunnen gaan bij een glasblazerij. Had ze nooit genoeg geleerd om haar droom te verwezenlijken en haar eigen atelier op te zetten. Ze wist dat haar moeder Tom het leven zuur had gemaakt, omdat haar studie zo duur was geweest. Maar hij had voet bij stuk gehouden.

‘Waar werk je nu aan?’

‘Een soort fles. Erg lang en dun. Van onder naar boven moet hij taps toelopen en dan uitwaaieren. Ongeveer als een lelie. En de kleur moet erg teer zijn, als de binnenkant van een perzik.’

Ze zag de fles al voor zich, zo duidelijk als ze de hand zag waarmee ze hem beschreef.

‘Je ziet mooie dingen in je hoofd.’

‘Dat is makkelijk,’ zei ze glimlachend. ‘Het moeilijke is ze te realiseren.’

‘Jij realiseert ze.’ Hij gaf haar een klopje op haar hand en verviel in zwijgen.

Maggie sloeg de smalle kronkelweg naar de zee op. Ver weg in het westen zeilden de wolken naar de kust, gedreven door de wind en donker van de regen. Lichtere stukken lucht werden opgeslokt, vochten zich weer vrij en schitterden als edelstenen tussen de loodgrijze wolken.

Ze zag een wijde diepe kom voor zich waarin die tegenstrijdige kleuren rondwervelden en begon hem in gedachten te vormen.

Na een bocht werd de weg recht, met aan weerszijden meer dan manshoge hagen die waren vergeeld door de winter. Net buiten een dorp stond langs de weg een Mariakapelletje. Het gezicht van de Maagd was sereen in de kou, haar armen waren gespreid in een grootmoedig welkom, en aan haar voeten lagen absurd felgekleurde plastic bloemen.

Toen haar vader zuchtte, keek Maggie hem van terzijde aan. Ze vond dat hij bleek zag, een beetje afgetobd. ‘Je ziet er moe uit, pa. Wil je echt niet liever naar huis?’

‘Nee.’ Hij haalde zijn pijp tevoorschijn, klopte er afwezig mee tegen zijn handpalm. ‘Ik wil de zee zien. Er komt onweer, Maggie Mae. Vanaf de kliffen bij Loop Head moet het uitzicht spectaculair zijn.’

‘Je hebt gelijk.’

Vorbij het dorp werd de weg weer zo onrustbarend smal dat ze bijna stapvoets moest rijden. Een man, die dik ingepakt was tegen de kou, kwam hun tegemoet, op de hielenvolgd door zijn trouwe stoïcijnse hond. Zowel de man als de hond stapte van de weg af de heg in toen de vrachtwagen hen rakelings passeerde. De man groette Maggie en Tom met een knikje.

‘Weet je wat ik heb bedacht, paps?’

‘Wat dan?’

‘Als ik nog een paar dingen kan verkopen – niet eens zoveel – zou ik nog een oven kunnen bouwen. Ik wil meer met kleur werken. Met een extra oven kan ik meer tegelijkertijd smelten. De vuurvaste stenen zijn niet eens zo duur, maar ik heb er meer dan tweehonderd nodig.’

‘Ik heb wat geld opzijgelegd.’

‘Nee.’ Wat dit betrof, stond haar besluit vast. ‘Ik vind het heel lief van je, maar dit doe ik zelf.’

Meteen gepikeerd door haar weigering keek hij kwaad naar